

tilbudt, at vi i Tilfælde af, at man kunde opnaa en retfærdig Valglov, var rede til at strække os saa langt, at en Overenskomst om Grundloven kunde opnaas. Det er altsaa positivt urigtigt, naar det ærede Medlem paastaar, at vi ikke vilde gøre nogen Indrømmelse. Hvad skal det til? Jeg synes, at naar man gør sig en lille Smule Ulejlighed og lægger Mærke til, hvad der foregaar omkring en, er det ikke absolut nødvendigt at staa op og sige det stik modsatte af, hvad der faktisk foreligger. Jeg maa alvorligt anbefale det ærede Medlem at holde sig til de faktiske Forhold, til det, der er sandt.

Det ærede Medlem spurgte, om det da er Meningen, at Regeringspartierne vil gennemføre en Valgordning sammen med de Konservative. Ja, de politiske Forhold her i Landet burde være af den Beskaffenhed, at man ikke spurgte om, hvem det er, som man gennemfører en Valglov sammen med, en Valglov, som alle ordentlige Mennesker i Danmark maa have Interesse i bliver retfærdig, bliver saaledes, at Anskuelserne mellem Vælgerne faar en dertil svarende Repræsentation i Rigsdagen. En saadan Valglov skulde ikke rumme en politisk Hensigt. Naar Retfærdigheden kan ske Fyldest og Grundlovens § 32 opfyldes, er det mig ligegyldigt, hvem jeg skal stemme sammen med om Valgloven. Det ærede Medlem maa vide, at han skræmmer os ikke ved at tale om Trekanten. Jeg indrømmer, at det er blevet almindeligt ude i Landet at tale om „de Radikale“ og „Socialdemokraterne“ og „de Konservative“. Jeg kommer til paa ny at nævne et Eksempel, som jeg synes er saa slaaende. En Gang da Folketingsmand Ellinger stod oppe i Frederiksborg-Kredsen paa et politisk Møde sammen med daværende Landbrugsminister Anders Nielsen, angreb denne Professor Ellinger meget haardt. Han spurgte da forbavset: Hvad i Alverden skal det betyde, at den højtærede Landbrugsminister tager saa haardt paa mig, inde i Rigsdagen kommer Højre og Venstre jo udmærket godt ud af det sammen? Maa Vælgerne da ikke vide det? Ja, Professor Ellinger havde nogen Grund til at spørge saaledes. Jeg forstod godt Meningen med den voldsomme Tale fra Anders Niensens Side. Den var et Dække over, at man fra Venstres og Højres Side arbejdede saa brillant sammen inde paa Rigsdagen. Det samme er ogsaa Tilfældet nu.

Jeg indrømmer, at konservative Folk, der inviterer stærkt til Samarbejde med Venstre, maa være taalmodige Folk, Folk, der finder sig i lidt af hvert, hvad Behandlingsmaaden angaar. Det ærede Medlem og

hans Meningsfæller mener, at det mest nedsættende, de kan sige om Radikale og Socialdemokrater, er dette, at de ved enkelte Lejligheder har været i Samarbejde med de Konservative, saa elendigt anser de det konservative Selskab for at være. Ja, det maa være fornøjeligt for de Herrer Konservative at vide, hvordan de er ansete og agtede i den Part af Rigsdagen, som de efter hele deres Sindelag og Hjertelag er henviste til at arbejde sammen med. Vi Radikale og Socialdemokraterne har jo ikke saa ofte den Ære at arbejde sammen med de Konservative, men til Trods for, at vi ikke har det, falder det os dog ikke ind at begegne dem paa den Maade, som deres Værkfæller indenfor Venstre nu har faaet for Skik at begegne dem. Men dem om det! Kan de forliges om det, og synes de Konservative, at det er behagelige Vilkaar at arbejde under, saa for min Skyld ingen Alarm! Men altsaa, selv om det er konservative Mænd, der finder, at den Valgmaade, vi bør have, skal være retfærdig, kan jeg alligevel godt arbejde sammen med dem. Lad os saa se, om det ærede Medlem fra Assens, der ellers i saa høj Grad ynder et Samarbejde med de Konservative, ogsaa vil kunne finde sig i at være i Selskab med dem, naar det gælder om at gennemføre en retfærdig Valgordning. Naar den er gennemført, saa faar det ærede Medlem Valg, han faar det ikke, før vi har en retfærdig Valgordning.

Jeg er heller ikke sikker paa, at det ærede Medlem bryder sig en Døjt om at faa Valg. (*Klaus Bernsten*: Jo!). Ja, jeg tror det modsatte, og det ærede Medlem, der jo véd, at vi ikke faar Valg, før vi faar en fornuftig Valgordning, kan ganske rolig raabe paa Valg og Valg. Jeg har hørt en Papegøje, der ganske uden Motivering, naar man kom ind i Stuen, raabte: Provinsen kalder. Det lyder morsomt at høre en Papegøje raabe noget saadant. Der er ikke Spor af Mening i at raabe det, men naar jeg hører det ærede Medlem fra Assens raabe paa Valg! Valg!, saa mindes jeg i høj Grad den Papegøje, der til Stadighed siger: Provinsen kalder.

Statsministeren (Zahle): Saaledes som de politiske Forhold foreligger i Dag, maa det jo ventes, at der vil blive vedtaget forskellige Indstillinger angaaende Grundloven i Rigsdagens to Ting, og dermed bortfalder Grundlovsforslaget. Overfor denne Situation skal jeg blot tillade mig den Bemærkning, at da en Ændring af Grundloven er nødvendig af Hensyn til de sønderjydske Landsdele, som skal indlemmes i Kongeriget Danmark, vil jeg, hvis Grund-